

robom v strugo Bohinjske Save. Visoko gori na steni tega roba pa se vidi prosto kvišku štrleča in stožcu podobna skalnata škrbina, ki se imenuje »*Babji zob*«.

Stopimo zdaj od tukaj še nekoliko višje na drugo dvorišče. Precej obširen prostor je obgrajen ob robu skale proti jezeru samo z redko železno ograjo, in zraven nje stojita dva košata divja kostanja, ki hladita s svojo senco v poletnem času razne obiskovalce tega kraja. Nekoliko naprej od železne ograje je zid z dvema oknoma, obrnjenima na jezero. V oknih so različno barvane šipe, skozi katere moremo videti spodaj ležečo pokrajino v vsakršni barvi.

Od tukaj imamo najkrasnejši razgled na otok in na zadaj stoječi vasi *Mkino* in *Želeče*. Tudi ti vasi sestojita na več mestih iz samih lepih letoviščnic in hotelov; ali te stavbe si hočemo pozneje nekoliko ogledati. Zdaj pa se kaj pomenimo še o dičnem Blejskem otoku!

(Konec z dvema podobama prihodnjič.)

Kdo je zapuščen?

*Skoz vrt je tihi mrak
zašepetal
in bleđim rožicam
tako dejal:*

*„Ej, pač nesrečne ste,
ubožice,
da sanjate tako samé,
ve rožice . . .“*

*A rožice se vse
smejale so
in mraku sišnemu
dejale so:*

*„Ej, pač nesrečen si,
ti siromak,
da sam hiliš črez plan,
ti črni mrak!“*

*A nas ponoči angeli
obkrožajo,
podnevi prstki Martini
nas božajo . . .*

*O, ti pa kar naprej
zdaj godrnjaj,
da angeli priplavajo
v ta tihi kraj!“*

Cvetko Slavin.

